

Annette Nobuntu Mul (1960) is Gestalt Psychotherapeute, Leertherapeute en Supervisor®, Executive en Organisatiecoach®, en founder van Kerntact & Partners, Stichting Ubuntu Nederland en Ubuntu Society i.o. In september 2016 start zij met dr. Henk Haenen een wetenschappelijk onderzoek naar 'Vergeving' naar aanleiding van de Waarheidscommissie, geleid door Archbishop Desmond Tutu (1993).
www.kerntact.nl, www.ubuntu-nl.nl en www.ubuntusociety.nl

g o l u m n

Gedeelde menselijkheid

"Laat onze aandacht uitgaan naar de slachtoffers en niet naar de dader!" riep toenmalig president Jens Stoltenberg de Noorse bevolking op toen Anders Breivik een slagveld aangericht had. Hij appelleerde aan het gevaar van onze primaire reactie tot vergelding, de genoegdoening bij wraak; de rechtvaardiging van het onrechtvaardige.

Maar wellicht maakt deze genoegdoening ook, dat wij slachtoffers willen helpen.

Zonder uitzondering zien en ervaren we de onmenselijkheid van krenking van de vrije wil, de (bijna) vernietiging van bestaansrecht van onze cliënt *in* dat moment, terug in onze spreekkamer. Wie dit niet raakt is geen mens.

Maar hebben de veroorzaker en het veroorzaakte van een trauma ook een 'menselijke' kant, die we ontkennen? Proberen we daarom het onbegrijpelijke begrijpelijk te maken door te denken in zwart en wit, in dader en slachtoffer, in fout en goed?

En als wij als counsellors zelf recht willen doen aan het 'goede': wat is dan het 'goede' en wat is 'recht doen aan wie'?

Jens Stoltenberg wilde dat iedere Noor zichzelf afvroeg hoe het kan, "dat we niet gezien hebben dat een jongen in ons midden zo aan het ontsporen was?" Met deze vraag maakte hij in een klap het 'gruwelijk gebeurde' contextueel en persoonlijk. Wij zijn medeverantwoordelijk als deel van het geheel van non-dualiteit: *Ubuntu!* Door verpersoonlijking kunnen we niet meer spreken over 'een slachtoffer', maar zijn we 'in contact' met een uniek mens van vlees en bloed, die enkel in dat moment, slachtoffer is geweest.

Hoe heb je toen overleefd? Hoe overleef je nu? Waar wil je heen? Wat heb je nu (van wie, van mij) nodig? Laten we er alsjeblieft voor waken het lijden te veralgemeniseren en het 'behandelen' met het universele der methodieken; immers niet iedereen is met EMDR gebaat. Daar waar een slachtoffer fundamenteel te maken heeft gehad met 'ontkenning van het humane' zou dit opnieuw een ontkenning betekenen.

Er is mijns inziens maar één weg naar heling: met je cliënt en diens dierbaren op gelijkwaardige wijze 'het pad van gedeelde menselijkheid' lopen. Ik zou geen betere weg weten dan die begint met het zien en respecteren van elke overlevingsstrategie van dit unieke mens – slachtoffer moment van toen – het voelen van *die* kracht, en het benoemen van het voelen van *die* kracht. Maar doe het alleen als je het echt ziet, werkelijk voelt en durft te benoemen. Het is geen methodiek, maar de waarde van jou.